

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D. a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o návrhu žalobce na vydání předběžného opatření v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2018, čj. 57 A 161/2018-19,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce **s e z a m í t á .**
- II. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nečinnostní žalobou se žalobce domáhal toho, aby žalovaná zjedнала nápravu při vyřizování jeho žádosti ze dne 1. 6. 2018 o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Současně v žalobě navrhl, aby Krajský soud v Plzni (dále „krajský soud“) vydal předběžné opatření, kterým by uložil žalované povinnost zdržet se dehonestujících a diskriminačních výroků. Krajský soud tento návrh v záhlaví označeným usnesením zamítl, jelikož žalobce nesplnil povinnost tvrzení a povinnost důkazní ohledně rozhodných skutečností, na jejichž základě by soud usoudil, že je předběžným opatřením třeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, což je podle § 38 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) podmínkou pro vydání předběžného opatření.

[2] Ačkoliv krajský soud stěžovatele poučil, že proti výše uvedenému usnesení není kasační stížnost přípustná, žalobce (dále „stěžovatel“) ji přesto k Nejvyššímu správnímu soudu podal. Domáhal se jí změny napadeného usnesení a současně požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[3] V nynějším řízení jde o řešení procesní otázky (napadené je usnesení krajského soudu o návrhu na vydání předběžného opatření). Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19, poplatková povinnost vzniká pouze tehdy, pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé, či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností. V případě nyní posuzované kasační stížnosti se o takovou situaci nejedná, tudíž poplatková povinnost stěžovateli nevznikla. Proto Nejvyšší správní soud o jeho návrhu na osvobození od soudních poplatků nerozhodoval.

[4] Z výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu rovněž vyplývá, že v případě kasačních stížností směřujících proti rozhodnutím, jimiž se řízení před krajským soudem neukončuje,

pokračování

se neuplatní ani požadavek na povinné zastoupení advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se přesto návrhem stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti zabýval. Vycházel přitom z § 35 odst. 9 s. ř. s., podle kterého lze účastníku ustanovit zástupce, jestliže jsou u něj dány předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce je nezbytně třeba k ochraně jeho práv; jednou z podmínek osvobození od soudních poplatků přitom je, že návrh, tj. v tomto případě kasační stížnost, nesmí být zjevně neúspěšný (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto předně posuzoval, zda je podaná kasační stížnost zjevně neúspěšným návrhem, či nikoliv.

[5] Pojem *zjevná neúspěšnost* není v s. ř. s. nijak definován, Nejvyšší správní soud proto jeho obsah vyložil ve své judikatuře. Závěr o zjevné neúspěšnosti může soud učinit tehdy, „kdy by např. kasační stížnost byla podána opožděně, osobou k tomu zjevně neoprávněnou, či by byla podána proti rozhodnutí, proti němuž není kasační stížnost přípustná“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2006, čj. 3 As 26/2006-69, č. 1616/2008 Sb. NSS). O zjevně bezúspěšný návrh se může jednat i tehdy, je-li na první pohled zřejmé, že žaloba byla podána před vyčerpáním řádných opravných prostředků (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, čj. 7 As 54/2012-12, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2012, čj. 8 As 75/2012-25), anebo pokud byla žaloba zjevně opožděná (viz např. usnesení zdejšího soudu ze dne 28. 8. 2015, čj. 8 Ads 112/2015-14, anebo ze dne 16. 3. 2016, čj. 1 Ads 14/2016-40).

[6] Stěžovatel brojí proti rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření, tedy proti rozhodnutí, které je svou povahou předběžné. Podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je kasační stížnost proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné, nepřípustná. Takovým rozhodnutím je i rozhodnutí o předběžném opatření. Tento právní závěr Nejvyšší správní soud zastává konzistentně ve své judikatuře (viz blíže rozsudek ze dne 16. 5. 2018, čj. 1 As 94/2018-28, ze dne 6. 3. 2014, čj. 10 As 4/2014-19, ze dne 21. 12. 2007, čj. 4 Ads 52/2007-145, nebo usnesení ze dne 28. 1. 2004, čj. 1 Ans 2/2003-35 č. 762/2006 Sb. NSS). Kasační stížnost stěžovatele je tudíž návrhem, který lze považovat ve světle výše uvedené judikatury za zjevně neúspěšný, proto Nejvyšší správní soud návrh stěžovatele na ustanovení zástupce zamítl.

[7] Nejvyšší správní soud již výše dostatečně vysvětlil, proč je stěžovatelova kasační stížnost napadající usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., jak byl ostatně stěžovatel správně poučen již krajským soudem. Proto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož předpisu.

[8] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož předpisu, podle které nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. února 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu